

המחאה נגד המלחמה

עמ' 10

פועלי כל הארצות התאחדו!

זו הדרך

زو هديرخ ZO HADEREKH

גיליון 11 / 13 במרס 2024

עם מזי רעב בעזה

8,200
ילדים
נוכחים-
נפקדים

מכתבים למערכת

ברכה לנשים האמיצות

את יום האישה, שצוין בשבוע שעבר, בחרנו להקדיש השנה לכמה נשים אמיצות, שנלחמות על זכויותיהן ועל כבודן נוכח קשיים עצומים ומול מערכות אטומות ומתישות. כמנהלת פניות הציבור של האגודה, צוות המתנדבים שלי ואני מקבלים אלפי פניות בשנה ושומעים סיפורים רבים. אבל לפעמים גם אנחנו נשארים פעורי פה מול סיפורי החיים הקשים, ומלאי השתאות והערכה נוכח תעצומות הנפש של הנשים הללו, שלא מוכנות לוותר. אנחנו גאות וגאים לסייע להן וללוות אותן בדרך:

רוואן – תושבת קבע בישראל, הנלחמת מאז 2016 כדי שילדיה יקבלו מעמד. רוואן לא ויתרה לעיריית באר שבע עד שרשמו את הילדים שלה לבתי הספר ולגנים בעיר. זאת לאחר שהעירייה סירבה לעשות כן משום שלילדים אין עדיין מספר תעודת זהות.

כליל ונועה, שנאבקות למען חופש המחאה ונגד ניסיונות של המשטרה ושל רשויות מקומיות להגבילו ולהעניש מפגינות ומפגינים ענישה כלכלית.

נג'אח – תושבת הגדה שהושאה לבעל ישראלי בנישואי פוליגמיה כאישה שנייה, סבלה מאלימות קשה וחיה בתנאים מחפירים כיום נאבקת כדי להשיג טיפול לבתה הסובלת משיטוק מוחין.

עינת, תושבת שכונת הקראונים בבית ים, שנלחמה יחד עם חברותיה ושכנותיה כדי שיוצב מיגון בשכונה. עינת וחברותיה לא השלימו עם מצב בו ילדים, נכים וקשישים נמצאים בסכנת חיים בתקופת המלחמה. הן אילצו את עיריית בית ים להתקין בשכונה מיגוניות תקניות.

הודיה ורויטל, שנאבקו במשרד השיכון ובעמידר כדי לממש את זכותן להתקנת מעלון אשר יגיש להן את דירות המגורים שלהן בדיוור הציבורי.

ליליאן, הנאבקת למען קבלת דיור ציבורי עבור משפחתה. ליליאן שרדה מספר מערכות זוגיות אלימות. היא וילדיה נותרו ללא קורת גג והיו זכאים לדיור ציבורי. הם המתינו בתור במשך שנים. כאשר הילדים כולם בגרו, נשללה הזכאות. כיום ליליאן גרה עם בתה, שהיא אם חד הורית, ועם נכדתה, והן נאבקות כדי שתושב להן הזכאות לדיור ציבורי על אף ההרכב המשפחה הלא שגורתי, במטרה לחלץ את שלושתן ממעגל העוני.

זריפה, אישה חסרת מעמד, שספגה אלימות קשה מצד בן זוגה הישראלי, שרדה ניסיון רצח, ושהתה במעון לנפגעות אלימות. כיום היא נאבקת יחד עם ילדיה להסדרת מעמדם. רשות האוכלוסין וההגירה דוחה את הדרישה בטענה שהילדים לא קיימו קשר רציף עם האב הישראלי האלים.

לאנא שהשלימה בהצטיינות שני תארים ברוקחות, מתנדבת בבית חולים ונאבקת מול משרד הבריאות על מנת לקבל רישיון לעסוק במקצוע שלמדה. היא נאלצת לנהל את המאבק משום שהיא חיה בישראל בהיתר ל"איחוד משפחות" ואין לה מעמד של תושבת קבע.

עו"ד רעות שאער, מנהלת פניות הציבור,

האגודה לזכויות האזרח

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל
zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

אין הפגנות בלתי חוקיות

"ושוב הודעת דוברות מעוותת של משטרת ישראל. נבהיר: בדמוקרטיה אין כזה דבר 'הפגנה לא חוקית'. שנפרט באיזה מקומות מוציאים הפגנות מחוץ לחוק? כמו כן, המשטרה גידרה ברחוב קפלן בתל-אביב מרחב ציבורי, חסמה את הכביש באמצעות משאיות ולא מאפשרת לאזרחים לממש את זכותם הדמוקרטית על פי חוק. מי כאן מפר את הסדר?"

ציוץ של האגודה לזכויות האזרח, 3.3

הסיפור הלא מפתיע: ניסו לרצוח את פידל

"ה-CIA רצה לחסל באמצעותו את פידל קסטרו. אז איך קרה שמיליוני בני אדם מזריקים אותו היום לעצמם? הסיפור המפתיע של תולדות הבוטקס".

צח יוקד, מוסף 'הארץ', 1.3

חסמבה במשפט נתניהו

"החוקר המשטרי סער שפירא סיפר במשפט נתניהו כיצד ליווה לבדו את הנאשם נוני מוזס, מו"ל 'ידיעות אחרונות', עד פתח חדר השינה שלו – שם ניצבת כספת שהחוקרים הבטיחו לא להביט בתוכנה אפילו מרחוק. מוזס שלף משם 'טלפון מבצע' שבו השתמש כדי לשוחח עם עד המדינה ארי הרו, המתווך הראשי בשיחות השוחד עם נתניהו. 'זה היה חריג, בקשה שנתקלתי בה לראשונה בקריירה שלי', העיד החוקר הוותיק".

איתמר ב"ז, 'העין השביעית', 29.2

הון, שלטון ומימון עיתון חרדי

"היועצמ"שית אישרה לפתוח בבדיקה פלילית נגד השר חיים ביטון. זאת, בחשד למימון העיתון המפלגתי של ש"ס, דרך הרשת החינוכית של המפלגה, שמתקצבת על ידי המדינה".

אבישי גרינצייג, חדשות ערוץ 11, 3.3

הון זר, שלטון ומימון ערוץ חדשות ימני

"הבעלים בחובות והשוק רווי: אז מה מסתתר מאחורי ערוץ החדשות בהקמה בעברית של בעל ההון הצרפתי פטריק דרהי? המהלך הוא חלק מהאסטרטגיה הגדולה של נתניהו להחליש את ערוצים 11, 12, 13, אבל במקביל – גם לייצר מתחרה ל-14, כך שהוא לא יהיה תלוי רק בו. לפי ההערכה, המצב הרצוי מבחינת נתניהו, שעוסק כל העת בסוגיית יחסיו עם התקשורת הישראלית וכלקח מהתלות שלו ב'ישראל היום' (שלאחר מותו של שלדון אדלסון הפנה לו עורף), הוא ביזור הכוח. במילים אחרות: כמה שיותר מקורבים בעלי הון עם החזקות בתקשורת המשודרת שתלויים בחסדיו הרגולטוריים. יש שייסופו ש-14 על סגנונו וחרף הצלחותיו, מתגלה כבעל תקרת זכויות מבחינת רייטינג, ואינו מספק את הסחורה לה ציפה נתניהו".

דוד ורטהיים, 'חאלה', 4.3

עם מזי רעב ברצועת עזה

המופרז) והחזרתה ל"אדון". ארה"ב עדיין תומכת במלחמת ישראל בחמאס ואינה מתנגדת לחיסול הנהגת החמאס, לניסיונות לפירוקו ולהחלפת השלטון בעזה. אך בניגוד לממשלת ביבי-גנץ, אין היא רואה בכך את סוף הדרך. ארה"ב אפשרה לישראל את משך הזמן הארוך של המערכה בגלל חומרת התוצאות של "שיטפון אל אקצה". ארה"ב תומכת בשינוי רדיקלי ובסילוק החמאס מהשלטון - יעד זה עדיין לא השתנה. לכן תוכנית המזון האמריקאית אינה סוף המלחמה. תכליתה העיקרית של תוכנית המזון היא לספק לישראל עוד זמן לחימה אחרי הרמדאן לשם השתלטות על קו הגבול עם מצרים. אספקת מזון לצפון הרצועה תהיה חיונית כשיחל תמרון זה"ל ברפיח והאוכלוסייה שנמלטה מהצפון לדרום תפונה חזרה מדרום לצפון. תוכנית המזון בצפון נועדה לאפשר את התמרון התוך-עזתי כתחליף ליישום הכוונה לטרנספר חלק ניכר מאוכלוסיית הרצועה לסיני.

שמירת ההגמוניה וההשפעה בדעת הקהל

לתוכנית המזון של ארצות-הברית כמה מטרות. הראשונה; שמירה על מעמדה כמעצמה ההגמונית המובילה מול בעלות בריתה במערב, במזה"ת ובאז"ס. השנייה: למזער את השפעת הביקורת על מעמד המפלגה הדמוקרטית בשנת בחירות. מטרה שלישית: לחזק את הפיקוח של ארה"ב על שני הצדדים הנלחמים. ארה"ב מעוניינת לשלוט בהכנסה של המזון ובשיקום של הרצועה באמצעות "משטר חלוקה", שיהיה אלטרנטיבי למצור הישראלי. באמצעותו ינותבו הכניסות המורשות ויתאפשר השיתוף של מדינות נוספות ביישום התוכנית באמצעות ארה"ב וללא התנגדות ישראל. מטרה רביעית: השתקת הביקורת על ישראל שאינה מציינת לחוק הבינלאומי בדבר חובותיו של צד כובש כלפי צד נכבש. הכוונה לביקורת העולמית הגואה כלפי ישראל ולהאשמתה בהרעבת עזה וביצירת תנאים הדומים לרצח-עם. גם דעת הקהל במדינות הערביות משפיעה על ארה"ב. דעת הקהל שם תובעת מהממשלות לפעול להפסקת המלחמה ולמניעת רעב בעזה. אבל ארה"ב חותרת לאפשר למדינות ערביות ומוסלמיות לפעול למען עזה רק באמצעות ודרכה. במילים אחרות, לנטרל את השימוש במזון, ברפואה ובשיקום עזה ככלי השפעה פוליטיים (של שחקנים זולת ארה"ב). התוכנית האמריקאית, אם תמומש, תשאף למנוע מהחמאס השתלטות על חלוקת המזון. אך אם החלוקה תשובש, תתאפשר הטלת האשמה בהרעבה על החמאס. בסופו של דבר, מי שישלוט בחלוקת המזון, בשירותי הרפואה ובשיקום הרצועה ישלוט באוכלוסייה.

מבחינת ארה"ב, תוכנית המזון היא אמצעי לסילוק חמאס מהשלטון בעזה. מימושה מותנה בשיתוף פעולה הדוק יותר בין ישראל לארה"ב ולמדינות ערביות נוספות, אשר ימלאו תפקידים במנגנון שמנסים האמריקאים לבנות. ישראל תמשיך להיות קבלן צבאי; האמירויות יהיו כנראה קבלן כלכלי וכך גם מדינות אחרות. למערכת הזאת, להצלחתה או לכישלונה, יהיו השלכות רבות על יחסי ישראל עם מדינות ערביות וגם על עתיד הקונפליקט בין ישראל ללבנון. להתערבות ארה"ב נודעת חשיבות גם לגבי על עתידה של הממשלה בישראל.

אבישי ארליך

ביד ימין ארה"ב מספקת לישראל פצצות, טילים ופגזים וביד שמאל היא מבטיחה לספק לפלסטינים, בעוד כחודשיים, שני מיליון ארוחות ליום. הפלסטינים, אם לא ייהרגו קודם, ימותו, אבל לפחות עם בטן מלאה. לשם כך יארגן הצבא האמריקני משלוחי מזון מווירג'יניה ללרנקה שבקפריסין, שם ייבדקו המזונות בידי הישראלים, יועברו לאוניות אמריקאיות שייקחו אותם לקרבת חופי צפון עזה. בגלל רדידות המים, יועברו המטענים לסירות או למזח צף, אותם יאבטח חיל-הים הישראלי, ויגיעו לחוף בצפון עזה. צה"ל יאבטח את המשלוחים על החוף. אלה יועלו למשאיות (מי יעלה?) שינהגו עותים ויסיעו אותם לנקודות חלוקה שאותן יתפעלו פלסטינים שאינם אנשי חמאס.

עניין החלוקה עוד לא ברור: מראש נשללו הרש"פ שממשלת ישראל מחרימה וגם UNRWA שמחרימות ישראל וארה"ב. אולי יחלקו אנשי מוחמד דחלאן ("לא עבאס ולא חמאס") הפרו-אמריקאי, ואולי חמולות קבלניות, הדומות ל"אגודות הכפרים" שהמציאה ישראל ב-1997 כדי לעקוף את פת"ח בגדה. אם חמאס ימנע חלוקה, ייתכנו שוב מהומות רעבים שיעוטו על המשאיות כמו שאירע בכיכר א-נבולסי בעזה. מי ימנע זאת? ישראלים, אמריקאים? 1000 חיילי ארה"ב ישתתפו במבצע, אך כף רגלם לא תדרוך על החוף הפלסטיני. כך מבטיחים לנו.

אך לא צריך להקיף את העולם כדי להגיע לעזה: מנמל אשדוד לעזה המרחק רק 37 ק"מ. רק 4-2 ק"מ מפרידים בין צפון עזה לישראל. מעבר ארז נמצא בקצה הדרומי של כביש 4. ממעבר ארז ממשיך הכביש לתוך הרצועה ושם הוא נקרא רחוב סלאח א-דין. המרחק ממעבר ארז לבית-חאנון הוא רק 2 ק"מ, ומארז לעזה - רק 3.5 ק"מ. לכן הדרך הקצרה ביותר להכנסת כל דבר לעזה היא מישראל. המעברים הקרובים ביותר לדרום הרצועה הם מעבר כרם שלום מישראל ומעבר רפיח ממצרים. המסקנה הבלתי-נמנעת היא: הדרך שהגתה ארה"ב היא ארוכה, מסורבלת, מסובכת ויקרה בטירוף.

לשם מה נועדה אפוא התוכנית האמריקאית?

בישראל הליברלית מפרשנים את התוכנית האמריקאית כביטוי לביקורת של בידן על ממשלת ביבי-סמוטריץ'-בן גביר בשלל נושאים: מדיניות ההרעבה של ישראל; ההרס המופרז; הסירוב להפסקת אש; כישלון עסקת החטופים; חוסר התוכנית ל"יום שאחרי"; השתוללות המתנחלים בגדה; ושלילת מו"מ על בסיס פתרון שתי מדינות. אך מלחמה היא המשך הפוליטיקה באמצעים אחרים. המחלוקת איננה על האמצעים ואת הנשק ארה"ב ממשיכה לתת. הוויכוח הוא לגבי הפוליטיקה הלא-מוסכמת, המשיחית-טרנספריסטית, שכאילו פתאום נגלתה לביידן, ולגבי "השימוש המוגזם" באמצעים שהעניק לישראל. בידן נתפס בתקשורת הליברלית ובתנועות המחאה בישראל כאיש של ביטחון ושלום. השמאל הציוני תמך ותומך בשלום האמריקאי שלא מגיע ("שלום עכשיו").

הפרשנות לפיה ארה"ב מתנגדת למה שישראל עושה בעזה - תמימה. התיאום בין ישראל לארה"ב מתוח ואינו חף מניגודים, מתחים וטעויות לגבי עזה, לבנון, החותים ואיראן. תוכנית המזון של ארה"ב לעזה אם כך, היא ניסיון תיקון; צמצום סמכות המצור על עזה (אבל לא הבידוק ועוד לא ברור לגבי החלוקה) שבידי ואסל שסרח (ההרעבה, הרצח וההרס

הישג אדיר לכוחות השוויון בת"א-יפו

נכון שהיעדר רשימה של בל"ד בבחירות האחרונות מנעה מאיתנו תחרות מכוערת על קולות כמו זו שהייתה ב-2018. אך המצב הזה גם יצר מצב מתסכל מול הנטייה בקרב לא מעטים ביפו לא להשתתף בבחירות.

אחדות יפואית משולבת באחדות תל-אביבית-יפואית תניב שותפות ראויה גם ברמה המקומית וגם ברמה הארצית.

יובל הלפרי

עתרו לבג"ץ נגד פעולות המתנחלים בבקעת הירדן

הארגון יש דין הגיש (7.3) עתירה לבג"ץ בשיתוף שתי קהילות פלסטיניות ופעילים בבקעת הירדן. העתירה הוגשה בתגובה לפרקטיקה חדשה ולא חוקית של המועצה האזורית של המתנחלים בבקעת הירדן. זו מחרימה עדרי צאן ובקר של פלסטינים ודורשת מבעלי העדרים תשלום של סכומי עתק תמורת שחרורם. "מדובר בסוג חדש ודורסני של אלימות כלכלית של מתנחלים בשטחים הכבושים", נמסר. העתירה הוגשה באמצעות עורכי הדין מיכאל ספרד ושניר קליין.

בעתירה נכתב: "המועצה האזורית מתימרת להחיל סמכויות מנהליות על רועי הצאן הפלסטינים בשטחה וזאת בניגוד לדין הבינלאומי ולתחיקת הביטחון, הקובעים כי סמכויות אלו של המועצה חלות כלפי ישראלים בלבד ואילו כלפי הפלסטינים הסמכויות נתונות בלעדית לצבא". לפיכך, מדגישה העתירה, פעולות המועצה האזורית נעשו בחוסר סמכות. לעמדה זו שותף גם היועץ המשפטי של הצבא בגדה המערבית.

"ברקע של הפרקטיקה החדשה עומדת מדיניות הנגועה בשיקולים זרים ובאפליה, שנועדה להביא למציאות שבה רק תושבי המועצה, שהם כולם יהודים-ישראלים, ייהנו משטחי הרעיה שבתחום המוניציפלי העצום שלה. לעומתה, רועים פלסטינים החיים במקום עשרות שנים – ובחלק מהמקרים עוד לפני שהמועצה בכלל נוסדה, יאבדו את מקור פרנסתם ואורח חייהם כרועים ויעזבו את המקום", נאמר עוד.

אלימות משטרתית בערב הראשון של הרמדאן

בליל הרמדאן הראשון (10.3) תקפו שוטרים מאות צעירים פלסטינים שרצו להיכנס למסגד אל-אקצא כדי להתפלל. זאת בניגוד להבטחות ראש הממשלה בנימין נתניהו כי לא יהיו הגבלות על חופש הפולחן. השוטרים השתמשו בכוח רב כדי להרחיק את המאמינים מהמסגד.

על התנכלות זו הגיבה ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש) באומרה: "ראש הממשלה החליט על חופש כניסה למסגד אל-אקצא בחודש הרמדאן? אז הוא החליט. החלטותיו שוות כקליפת השום. מי שמחליט בפועל הוא שר עברייני שכשל בכל זירה אפשרית, וזו בדיוק ההנגשות לה קיווה. שישה נרצחו במהלך יממה אחת בחברה הערבית בישראל; ובאל-אקצא שוטרים מכים מתפללים באלות. נתניהו מצהיר הצהרות אבל בן גביר עושה הכל כדי להבעיר את ירושלים".

ההישג של הרשימה כולנו העיר, שזכתה בבחירות המקומיות בתל אביב-יפו בשלושה מנדטים, הוא אדיר לא רק בגלל שלושת המנדטים.

הרשימה ניהלה קמפיין המבוסס על שוויון ושותפות. השותפות, הנדירה כיום למרבה הצער, כוללת לא רק את ה"יהודים וערבים" הקבוע של השמאל העקבי, אלא גם מזרחים משכונות הדרום המדוכאות וגם מבקשי מקלט שלמרבה הצער רק למיעוטם ניתנה זכות בחירה לעירייה, ולבודדים בלבד – גם לכנסת.

ההצלחה הושגה למרות שהעיר מלאה בלובשי מדים חמושים שביניהם גם ליברלים ומי שמגדירים עצמם שמאל; ולמרות שתעמולת בחירות של רשימות אחרות כללה מופעי הצדעה ל"לוחמינו", כלומר הערצה למלחמה ולפלישה.

הישג נוסף, בהיבט יותר פנימי, הוא הצלחתו של גרעין הפעילים של חד"ש ביפו ובתל אביב ליצור בעירייה מסורת אסטרטגית הנמשכת יותר מקדנציה אחת. כולנו העיר היא סיעה ממשיכה של אנחנו העיר, אשר הפיקה לקחים ותקנה שגיאיות (הנקראות בקצרה "אסף הראל" ו"פולחן הסלבס").

סיפוח יפו לתל אביב (ב-1949) יצרה מצב שבו במשך 60 שנה השיגו כוחות השוויון, ובמרכזם מק"י וחד"ש, קרוב למנדט אך לא השיגו אותו. לכן מעולם לא התמודדה רשימת חד"ש עצמאית בעיריית הסיפוח המוזהה הזאת "תל אביב יפו". לפני הפילוג ב-1965, נכנסה מק"י למועצה כאשר רוב הקולות היו של יהודים. כך אירע גם בפתח תקווה, באור יהודה, ברמת גן ובערים יהודיות נוספות. זאת בהבדל מחיפה, שבעירייתה ישנה כמעט תמיד סיעה של חד"ש, וכן מעכו, מלוד או מרמלה, מייצגות הרשימות את המיעוט הלאומי הפלסטיני שנותר במולדתו לאחר הנכבה. גם כשהייתה רשימה יפואית מובהקת ומאוחדת, היא לרוב הייתה על גבול המנדט. לפיכך התמודדנו בעשורים האחרונים עם שורה של "ניסויים" בבחירות המוניציפליות. והנה השנה הניסוי הצליח ויצר מסורת של הצלחה הנמשכת יותר מקדנציה אחת. לדעת, אסור לנו לוותר על חזון יפו כעיר עצמאית וגם לא על שותפות שתכלול את כל כוחות המיעוט הלאומי הפלסטיני ואת כוחות השוויון והשמאל בקרב הרוב היהודי.

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות

המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה

הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

גם בעת מלחמה חייבים לחולל את השינוי

ביום שאחרי ואפשר יהיה להתחיל בדרך הארוכה של בניית מציאות אחרת, טובה יותר, כאן. במציאות חדשה זו, נתניהו וממשלת האמים שלו לא ישלטו יותר. אז ניתן יהיה גם לחזור ולתת אופק לפלסטינים ולחתור להסכם ועם מדינות ערביות נוספות. אני מזכיר לכם כי הגבולות של ישראל עם ירדן ומצרים, איתם חתמה ישראל על הסכמי שלום, ממשיכים להיות גבולות שלום. הסכמי שלום מביאים ביטחון. להסכם כזה צריכים לחזור גם עם העם הפלסטיני כי מגיע לנו לחיות בשלום ובביטחון.

השלישית עוסקת בחיפה, עירנו האהובה. אנחנו בתקופת בחירות לשלטון המקומי. יש שיאמרו, שבחירות אלה עוסקות בנושאים מקומיים ואינן קשורות בכל מה שהזכרתי. ואולם, ובמיוחד בתקופה הזו, לא ניתן לנתק את הבחירות המקומיות מהמציאות ומהמשבר אותו אנחנו חווים ברמה הארצית-לאומית.

בחיפה חיים יהודים וערבים לא בדו-קיום אלא בחיים

משותפים. אולי לא במצב האידיאלי של חיים משותפים, אבל אלה מתקיימים בצורות שונות של חיי העיר: במקומות העבודה, במערכת הבריאות, במסחר, בתרבות וכמעט בכל פינה של החיים העירוניים. אנחנו מצווים היום לעשות את הכל כדי לשמור על חיפה כפי שהיא ולטפח אותה. לכן בבחירת לראשות העיר בסיבוב השני (שנקבע ל-10 במרס), לרובק בפרמטרים הבאים. קודם כל, מחויבות לחיים משותפים של יהודים וערבים; שנית, שמירה על האופי הליברלי ועל המרחב הדמוקרטי בעיר; לבסוף: בלימה של הניסיון של גורמים כהניסטים לתפוס עמדות כוח והשפעה בחיפה. כל זה קשור גם בשאלה, מי מחובר ומי לא מחובר לשלטון הבזוי הקיים במדינה.

כאשר הפטרון שלך בשלטון המרכזי הוא גדעון סער, שהיה פעם שותף במחאה והיום מנסה להלבין את ממשלת האסון של נתניהו ולהבליע את האופוזיציה בתוכה, אינם ממלא את התנאים לניהול חיפה כפי שאנחנו רואים אותה. יתרה מזאת, השילוב של גורמים בשלטון המרכזי כמו בן גביר, החותרים להשפיע על החיים בחיפה בצורות שונות, למנוע ולהתיר אירועים, עם ראש עיר הפותח את הדלת להתערבות כזו הוא מסוכן.

כדי לשמור על חיפה, אני קורא מכאן להצביע בסיבוב השני ליונה יחב. אני בטוח שהקהל שנמצא כאן ימשיך להיות מגויס ומעורב. אני מקווה שניתן למצוא את החיבור הפוליטי לציבור הערבי בחיפה. כך יהיה ביכולתנו לדאוג שחיפה תמשיך להיות עיר של שפיות, ליברליזם ושגשוג. זה מגיע לנו.

בשיר כרכבי

ד"ר כרכבי הוא קרדיולוג בכיר. הדברים נאמרו בעצרת נגד ממשלת הימין, שנערכה בחיפה, 2 במרס

ב-7 באוקטובר חווינו טבח נוראי, אכזרי מאין כמוהו במהלכו רצח החמאס ביום אחד מעל 1,200 ישראלים ואזרחים זרים וחטף מעל 250 אנשים כולל נשים וילדים מתוך בתייהם אל רצועת עזה. זה פשע נגד האנושות. הוא זעזע ועדיין מזעזע וגורם שאט נפש אצל כל אדם הגון באשר הוא, יהודי, ערבי, סיני או אחר.

באוקטובר המיט עלינו את מלחמת עזה, אשר נמשכת חמישה חודשים וגובה את חייהם של רבים, חיילים ואזרחים, וגם את חייהם של עשרות אלפים בעזה, כשני שלישים מהם ילדים ונשים. המלחמה גורמת אסון הומניטרי בקנה מידה שלא ידענו כאן.

אעלה כאן שלוש נקודות שהן חשובות בעיניי להבנת המצב הפוליטי במדינה בכלל, ובחיפה בפרט.

הראשונה: המחאה שפרצה בינואר שעבר סימנה את נתניהו כאשם העיקרי ובצדק. הוא הרכיב ממשלה מקוללת זו, על מרכיביה המשיחיים-

כהניסטים. הוא דחף להפיכה משטרית ודרדר את החברה הישראלית למשבר שלא ידעה כמותו. כפועל יוצא מהתנהלות זו, נוצרו התנאים שאיפשרו את אסון 7 באוקטובר. כל זה נכון מאד. אבל מהתיאור הזה נעדרת נקודה אחת, שאינה בולטת במחאה ובטיעונים נגד נתניהו.

במשך שנים רבות מדי העדיף נתניהו לנהל את הסכסוך מול חמאס. הוא גם דאג שתהיה אספקה סדירה של כסף להנהגת החמאס. כל זה כדי שלא יאלץ לנהל מו"מ מול ההנהגה הפרגמטית של הפלסטינים וכדי שניתן יהיה להמשיך בכיבוש לנצח. הוא דחף ביוזמה לחיזוק הכוחות הפונדמנטליסטיים אצל הפלסטינים ובעולם הערבי והאסלאמי, כי זה עלה בקנה אחד עם תוכניותיו. מתוך כל הכתמים שדבקו באישיותו ובדרכו של נתניהו, זה אחד הגדולים. חייבים לומר זאת כי חיונית דרך אחרת.

השנייה: המלחמה שתורצה כתגובה למה שקרה ב-7 באוקטובר חוטאת זה מכבר למטרות המוצהרות אשר להשגתן היא פרצה. במהדורה הנוכחית, מלחמה זו אינה מקדמת את ביטחון אזרחי ישראל, נהפוך הוא. היא אינה משרתת את המטרה החשובה של החזרת החטופים. יש כאלה שיצינו את השבוע האחרון בנובמבר, בו הוחזרו כמאה חטופות וחטופים, כנקודת הזמן בה חל שינוי זה במלחמה, ייתכן. אך במתכונתה הנוכחית, משרתת המלחמה את מטרותיהם של נתניהו, סמוטריץ' ובן גביר. האינטרס האישי הבזוי של נתניהו פוגש את האינטרס המשיחי של שותפיו, הדוגלים בהמשך המלחמה ללא קץ כדי ליצור מציאות חדשה, בה למשך דורות לא ניתן יהיה להגיע להסדר כלשהו.

אנחנו חייבים וגם יכולים לחולל שינוי ולמנוע את הגורל שמיעדים לנו. לשם כך חייבים לסיים את המלחמה בתמורה לשחרור מידי של כל החטופים. זה חיוני. כשזה יקרה, נהיה

תושבים ששבו לחאן יונס חולפים על פני בתייהם ההרוסים (צילום: וואפא)

המדיניות הישראלית היא האיום הביטחוני

הכיבוש. מדיניות עיוורת ויהירה זו היא-היא הסכנה האמיתית לביטחון ישראל.

האיום האמיתי למדינה נשקף מהממשלה הימנית והתוקפנית ביותר בתולדות ישראל. שליטי ישראל יודעים היטב, כי העם הפלסטיני לא ישלים בשום אופן עם המשך הכיבוש ולא יסכים שימנו לו אפוטרופסים. הוא לא יסכים ששר גזעני יחליט עבורו מי ייכנס למסגד אלאקצא ואיך עליו לנהל את ענייניו הדתיים.

כל כיבוש סופו ליפול

כאשר ממשלת נתניהו מתנגדת שיכפו עליה דבר מה, כיצד תבקש לכפות את הכיבוש והתוקפנות על עם שלם? העם הפלסטיני סובל באופן יומיומי מהפרה נפשית של זכויותיו. רק עם מת יסכים למציאות מבישה שכזו – והעם הערבי הפלסטיני חי ומתנגד. הוא לא ישתוק מול דיכוי וכיבוש. הוא ימשיך להתנגד בכל הדרכים הפתוחות בפניו עד שחרור ארצו והקמת מדינתו העצמאית והריבונית ובירתה – ירושלים המזרחית. זו האמת ההיסטורית: כל כיבוש, גם אם נמשך זמן רב, סופו להסתיים. כולנו מכירים מן ההיסטוריה את הכיבושים שהיו. כולם חלפו ונותר רק הכיבוש הישראלי. בזכות המאמץ וההתעקשות של העם הפלסטיני, גם הכיבוש הזה יסתיים.

המשך מדיניות העליונות הלאומית, התוקפנות נגד העם הפלסטיני וההתכחשות לזכויותיו הוא הסכנה האמיתית לביטחונה של ישראל, לביטחונם של הפלסטינים ולביטחון האזור כולו. לא אגזים אם אומר כי היא מאיימת על שלום העולם כולו.

כולי תקווה כי העם בישראל ימלא תפקיד פעיל בשינוי המצב לטובה. אני מייחל שבישראל תיבחר ממשלה שתפעל למען שלום ולמען חיים משותפים בין העמים הישראלי והפלסטיני. השלום הזה יעניק ביטחון ויציבות לא רק לשני העמים, אלא לכלל עמי האזור.

אכן, העולם השתנה לרעה מאז קריסת ברית המועצות והגוש הסוציאליסטי. אסון זה שינה לרעה גם את היחסים הבינלאומיים. למדינות החלשות כבר אין משענת שתגן על זכויותיהן במגרש הבינלאומי.

העולם היום הוא חד-קוטבי. הקוטב האחד השולט בגורלו של העולם הוא תוקפני, שתלטני ומסוכן. קוטב זה – ארצות הברית של אמריקה – דוחף את אפו לכל חלקי תבל, מלבה סכסוכים כדי לבצר את שלטונו ומחולל משברים במדינות רבות. ארה"ב מטפחת ארגוני טרור ואז טוענת כי היא נאבכת בהם, כפי שהיה עם דאעש. בעזרת משתפי פעולה מקומיים, מתערבת ארה"ב בענייניהן של מדינות ערביות כמו עיראק, סוריה ולוב, בהן היא ממלאת תפקיד הרסני. ארה"ב גם מצידדת את ישראל כנשק המופנה נגד העם הפלסטיני ונגד יתר העמים במזרח התיכון.

מס שפתיים

ארה"ב תומכת באופן מוחלט וללא סייג בתוקפנות של שליטי ישראל נגד העם הפלסטיני המתמשכת כבר עשורים. כיום היא תומכת צבאית, כלכלית, פוליטית ותקשורתית במלחמה הנפשעת ברצועת עזה ובכיבוש של הגדה המערבית. לולא תמיכה זו, לא יכלה ממשלת ישראל להמשיך בה.

בה בעת משלמת ארה"ב לפלסטינים ולערבים מס שפתיים של הצהרות תמיכה בכינון מדינה פלסטינית ושל התנגדות להתנחלויות. הצהרות ריקות אלה אינן מפריעות לישראל להמשיך בהקמת התנחלויות על האדמות הפלסטיניות ולהתכחש לזכותו של העם הפלסטיני לחירות ועצמאות. ממשלת ישראל שבה והכריזה לאחרונה כי לא תסכים שיכפו עליה הקמה של מדינה פלסטינית, וכי השליטה הצבאית בגדה המערבית וברצועת עזה תישאר בידיה.

לומר את האמת, לולא התמיכה המלאה מצד ארה"ב, שניצלה את זכות הווטו שלה במועצת הביטחון כבר בפעם השלישית, המלחמה נגד העם הפלסטיני הייתה נפסקת. לולא תמיכת ארה"ב, לא הייתה ממשלת נתניהו הנוכחית מסוגלת לאשר שוב את החלטתה המבישה נגד הקמת מדינה פלסטינית ולהמשיך במדיניות של שליטה על עם שלם ושל הנצחת

תאופיק כנאענה

תרגום מערבית: אסף טלגם

ילדי הפליטים שוהים רובם בשנות חייהם הראשונות במסגרות יום לא תקינות (צילום מתוך הדו"ח)

א.ס.ף: 8200 ילדים נוכחים-נפקדים

מהדו"ח עולה ששיעור גדול של ילדי מבקשי המקלט לומדים בהפרדה מגיל 3 ועד גיל 18. כמו כן מלמד הדו"ח ששיעור גדול של הילדים מוסלמים לחינוך המיוחד, מה שמוכיל לפגיעה חמורה בהזדמנויות החיים המונחות בפני הנוער.

עוד מעלה הדו"ח: אי-ביטחון תזונתי בהיקפים גדולים, עיכובים התפתחותיים קשים, חיים בסיכון ובסביבה רווית גזענות, התפכחות כואבת עם ההגעה לבגרות ועוד.

הריכוז הגדול של ילדי הפליטים הוא בת"א-יפו, בה מתגוררים יותר מ-7 אלפים. בעיר "הליברלית" (כהגדרת ראש העיר רון חולדאי) קיימת הפרדה כמעט מוחלטת בין ילדי פליטים לילדים ישראלים. ההפרדה מתחילה כבר בגני הילדים העירוניים ונמשכת לכל אורך שנות בית הספר.

ילדי הפליטים מרוכזים ברובם בגני ילדים ובבתי ספר נפרדים. לעיתים מוסדות החינוך הסמוכים יותר למגוריהם סגורים בפניהם ופתוחים כמעט אך ורק לילדי ישראלים. הילדים משובצים ברובם בארבעה בתי ספר יסודיים – קשת, גוונים, הירדן וביאליק. בבתי הספר אלה לומדים תלמידים מחמש שכונות שונות בדרום העיר: נווה שאנן, פלורנטיין, התקווה, שפירא וקריית שלום – וכולם ילדי פליטים ומהגרים. אף לא ילד אחד של ישראלים לומד בהם.

ילדי הישראלים הגרים בשכונות אלו משובצים בבתי הספר האזוריים בשכונות המגורים שלהם: ביה"ס נופים בקריית שלום, ביה"ס הצומח בשפירא, ביה"ס דרויאנוב בפלורנטיין וביה"ס הגליל בשכונת התקווה. באחרון משובצים גם ילדי פליטים. מעטים. ילדי הפליטים הגרים בשכונות אלה נאלצים רובם ככולם ללמוד בבתי הספר המופרדים. זאת למרות שעבור חלקם בתי ספר אלה מרוחקים יותר ממקומות מגוריהם. מדיניות ההפרדה הברורה של עיריית תל אביב-יפו באה, אם כן, במקרה זה לידי ביטוי ברור.

לדברי א.ס.ף: "מסקנה אחת ברורה עולה מן הדו"ח: מדינת ישראל חייבת להתעשת ולתת לילדי הפליטים הגדלים בישראל מעמד של תושב שיקנה להם זכויות בסיסיות ועתיד. הם כאן, הם חלק מהחברה הישראלית, והם משתוקקים לתרום לה ולהיות שייכים אם זה רק ייתן להם. טובת החברה וטובתם שלהם מחייבים לילדים הזדמנות שווה ואמיתית לממש את הפוטנציאל שלהם ולבנות לעצמם עתיד".

פליטים מאפריקה חיים בישראל עם ילדיהם כעשרים שנה. רובם מאריתריאה ומסודן. הם נמלטו מדיקטטורות אכזריות, ממלחמות, מרצח עם וממעשי זוועה, שאילצו אותם לעזוב את בתיהם ואת ארצות מולדתם. זיכרון הבריחה מארצות המוצא ומסע הפליטות הקשה והטראומתי שעברו משפחותיהם הטביעו את חותמם גם על הילדים שהגיעו לכאן בגיל צעיר ועל אלה שנולדו בישראל.

בישראל חיים כיום 8,200 ילדי מבקשי מקלט מאפריקה. כמו הוריהם, גם הילדים הם חסרי מעמד, ורבות מזכויותיהם הילדיות הבסיסיות מופרות מדי יום. משפחותיהם מתמודדות עם קשיי פוסט-הגירה ועם מדיניות הדוחקת אותם לשוליים החברתיים והכלכליים. ההדרה של מרבית ההורים משירותי הבריאות והרווחה מדרדרת משפחות רבות למצוקה כלכלית וחברתית קשה אשר חושפת את ילדיהם למצבי סיכון.

דו"ח חדש של א.ס.ף (ארגון סיוע לפליטים ולמבקשי מקלט בישראל) סוקר לראשונה תחומים רבים בחייהם של ילדי הפליטים ומבקשי המקלט, משלב הינקות עד גיל 18.

מסגרות יום פיראטיות

ילדי הפליטים בשנות חייהם הראשונות שוהים ברובם במסגרות יום פיראטיות המכונות "בייביסטרם". מסגרות אלה מאופיינות בתנאים פסיים המסכנים את שלום הילדים; תקינות נמוכה, חוסר תקשורת עם הילדים, חוסר בגרייה, תזונה לקויה, ליקויים בטיחותיים רבים וצוות לא מקצועי.

לפני יותר מעשור, במאי 2013, קבע דו"ח מבקר המדינה, כי "בבייביסטרם נמצאים הילדים בתנאים של הזנחה מתמשכת. הילדים שוהים בלולים במרבית שעות היום, ללא פעולות גרייה והעשרה; התנאים הפסיים קשים – צפיפות, עזובה והזנחה; הטיפול, ההשגחה וסיפוק הצרכים ההתפתחותיים של הילדים לוקים בחסר, ומעכבים את התפתחותם הקוגניטיבית והמוטורית של הילדים".

עשר שנים לאחר מכן, ברוב המקרים והערים, שוהים ילדי הקהילה מלידתם ועד גיל 3 בבייביסטר משעות הבוקר המוקדמות עד לשעות הערב המאוחרות. פעוטות רבים נמצאים במסגרת זו עם עוד 25 פעוטות, אך כאשר ההשגחה היא של שתי מטפלות בלבד – תת-תקינה האסורה בחוק.

ר"ה

ריקה הלוי

מחסום חווארה בשטחים הפלסטיניים הכבושים (צילום: מחסום ווטש)

מחסום ווטש: בעקבות מלחמת עזה נסגרו כל הכניסות לישראל

הרמדאן החל אך הגדה חסומה

מוצבים 80 מחסומים. התנועה הפלסטינית בין מחסום מיתר הדרומי לחברון מתנהלת כולה בכיוון צפון-דרום ולהיפך רק בכבישים קטנים ופתלתלים משני צידי כביש 60. כל הכניסות לכפרים ולעיירות חסומות לבד מהכניסות להתנחלויות, למאחזים הפראיים ולחוות הרועים. לדברי הפעילות "מתנהל מרדף חסימות בלתי פוסק בין התושבים למתנחלים ולכוחות הצבא: אלה פותחים ערימות עפר ומזיזים סלעים, ואלה חוזרים ועורמים עפר וסלעים". מתחמים מבוצרים ניצבים בצד הכביש, חלקם מופעלים בידי מתנחלים במדי צבא. גם בנקודות הירידה היחידה לכביש 60 מכיוון מזרח-אפשר לעבור עם רכב לצד מערב. איך מתנהל מסחר בין שני צידי הכביש? דרך מחסום רמאדין שמדרום, או באמצעות הולכי רגל בשיטת "גב אל גב" - מסרה אחת ממתנדבות הארגון.

ברוב הכפרים באזור שכס סגורה היציאה לכבישים הראשיים ובאחרים זו מפוקחת ואיטית להחריד. אפשר לנסוע רק דרך כפרים בדרכים צדדיות גרועות, המסתיימות בעוד מחסום. המתנחלים נוסעים להתנחלויות שומרון בכביש מהיר חדש שנפתח רק עבורם.

מחסומי המעבר לישראל, הסגורים כעת, משרתים מדי יום כ-100 אלף פלסטינים – בייחוד לצורכי עבודה. מדינת ישראל השקיעה מאמץ לשוות לכמה מהגדולים שביניהם מראה של מעבר גבול אזורי עם מסופים, אשנבי ביקורת למסמכים, אמצעי זיהוי ביומטריים ואלקטרוניים, מסועים לבדיקות כבודת יד וכדומה, וכן מאבטחים חמושים. אך בפועל הדברים מתנהלים אחרת: "מאות המחסומים והחסימות הקטנים, הקבועים, או הארעיים, המפוזרים בתוככי הגדה, מפוררים את הרצף הטריטוריאלי של היישוב הפלסטיני ולא מאפשרים לתושבים לנהל חיים נורמליים עם תנועה חופשית", הדגישו במחסום ווטש. "כדי להגיע מרמאללה וצפונה לה לבית לחם ומשם לחברון ולדרום הגדה חייב כל פלסטיני לחוות שעות על גבי שעות של דרכים עקיפות ושל פקקים".

נמרוד עובד

ערב הרמדאן היו הערים בית לחם, חברון ושכם בשטחים הפלסטיניים הכבושים חסומות לתנועת פלסטינים. "הגדה מתפקדת כגוף גוסס, מבותרת מתמיד, כשעל כל גבעה דחפורים והתחלות בנייה של מאחזים חדשים. גם עיר חדשה הוכרזה בין לילה כ'גוש עציון המורחב' המשתרע מזרחה עד פאתי מדבר יהודה", נמסר בדו"ח התקופתי של פעילות "מחסום ווטש", ארגון הנשים הוותיק שהוקם ב-2001.

מחסומי המעבר לישראל סגורים מאז 7 באוקטובר. חסימת הגישה לערים ולסביבת הכפרים ברחבי הגדה מספקת שליטה הדוקה של כוחות הכיבוש על צירי התנועה, בהם נעים בעיקר המתנחלים.

"החסימות מקשות על חיי הפלסטינים הנצורים ומגבירות את העוינות כלפי כל ישראל, גם כלפינו. השטח בגדה המערבית בווער מזעם ומתסכול: אין עבודה, אין הכנסה, אין ממה לחיות", נמסר ממחסום ווטש.

לדברי הפעילות: "ממשלת הימין-ימין רואה בחודש הרמדאן את כל מה שהוא לא. היא מנסה להפוך אותו לחודש רווי אלימות ושנאה – כלי לניגוח האוכלוסייה המוסלמית, כולל האוכלוסייה הערבית בישראל. הכוונה לרוקן מתוכן את ההתכנסות החגיגית ואת הקירוב - מהותו של חודש הרמדאן, באמצעות הגבלות קיצוניות על ההיתרים להשתתפות בתפילות יום השישי במסגד אל-אקצא - עלולה להתפתח לאסון שותת דם שיהדהד בעולם כולו".

חשוב לזכור, כי מאות מחסומים וחסימות מפוזרים דרך קבע ברחבי הגדה המערבית. משרד התיאום לעניינים הומניטריים של האו"ם בשטח הפלסטיני הכבוש חקר ומצא, כי 645 מחסומים הוקמו בגדה במהלך 2023. 23 מהם נועדו למעבר למדינת ישראל אך רק תשעה מהם הוקמו בתוואי הקו הירוק. 49 מחסומים מאוישים באופן מתמיד בידי חיילים או חברות אבטחה פרטיות; 139 מחסומים מאוישים מעת לעת; ונוסף להם פועלים 304 חסמי דרכים, תלוליות עפר ושערי דרך, 73 סוללות עפר, גדורי כביש ושוחות. רק בעיר חברון

השקת ספרו של נימר מורקוס בעברית

התפקיד עד שנת 1999 אז החליט לפרוש. הספר "חזק מהשכחה" (מכתב לבתי), שכאמור פורסם לראשונה בערבית ב-1999, יוצא לאור לראשונה בעברית בפרדס הוצאה לאור בסיוע קרן רוזה לוקסמבורג. בהשקתו ישתתפו: ראודה מורקוס מח'ול, בתו של מורקוס וחוקרת המעורבות הכלכלית של נשים פלסטיניות בתקופת המנדט; עאדל עמאר, מזכ"ל המפלגה הקומוניסטית הישראלית; פרופ' הלל כהן (האוניברסיטה העברית) שבין ספריו: "הנפקדים הנוכחים: הפליטים הפלסטינים בישראל מאז 1948", ו"ערבים טובים: המודיעין הישראלי והערבים בישראל"; וגיל שוחט, מנהל קרן רוזה לוקסמבורג בישראל.

יוסי אבו

סדנת קרמיקה בחיפה 'בעקבות חיה תומא'

בשבת הקרובה (16.3) בשעה 10:00 ייערך בוואדי ניסנאס בחיפה סיור בעקבות האמנית חיה תומא (1931-2009). לאחר הסיור תתקיים סדנת קרמיקה בהשראת יצירותיה. חיה תומא הייתה אמנית קרמיקה ייחודית ופעילה קומוניסטית אשר חייתה ויצרה בוואדי ניסנאס.

בשנים 1999-2008 יצרה תומא את קירות הקרמיקה עבור הפסטיבל "החג של החגים" בחיפה. "החיבור שלי לוואדי הוא שאני מגלה מפעם לפעם את האנשים שגרים פה. הוואדי זה מין פלנטה שנמצאת בתוך חיפה, פלנטה שיש לה היסטוריה משלה. אולי אנחנו נגלה את ההיסטוריה של הוואדי? הגיע הזמן!" - אמרה בראיון טלוויזיוני.

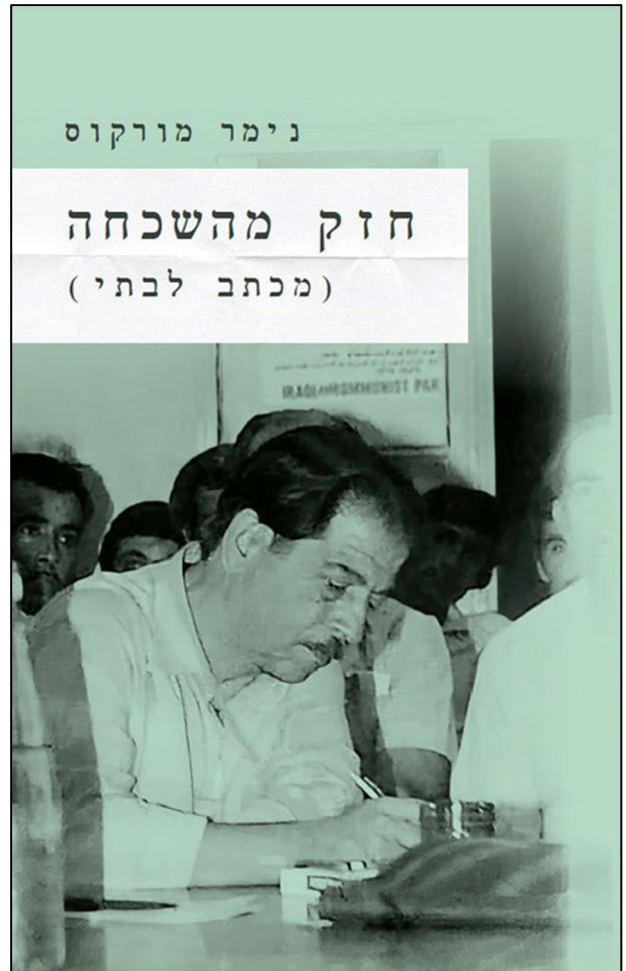
"נצא יחד לסיור בוואדי ניסנאס בעקבות עבודותיה, ולאחר מכן נחזור אל הסדנה וניצור בהשראתה אריחים ושלטים לבית בעיצוב אישי", נמסר ממזיאון חיפה לאמנות המארגן את הפעילות. הפעילות מיועדת לילדים מגיל 6 בליווי מבוגר. משך הסדנה כשלוש שעות והיא בתשלום.

שבוע שיר / לריסה ביכלר

מאָרב כּוֹכב / טל בלו

נְקִינוּ הַיֵּטֶב אֶת הַלְּכוּךְ מֵהַנְּשָׁקִים
הַצְמַדְנוּ לְכִסֵּי הַחֲלָצָה הַוָּרָאוֹת פְּתִיחָה בְּאֵשׁ
יָצֵאנוּ, לְסֵגֶר חֲשָׁבוֹן.
מִחֲשָׁבוֹת הָעֵבְרוּ מִלְמַעְלָה לְמַטָּה
מִסְפָּרֵי בְּרָזֵל סְדֵרוּ כְּכּוֹכֵב לְכַת, רִגְלֵי דְרוּכָה וְרִגְלֵי נִשְׁעָנָה.
מִחֲפָרִים הַיֵּטֶב. עֲמָק בְּבֶן.
אֶת הַשָּׁקֵט קָטַע בְּקָשָׁר רָצָף מִבְּשָׁר רַעוּת שֶׁל צִלְלִים.
כְּאֵלּוּ הַמְּקַשְּׁרִים בְּתַנּוּעוֹת אֲוִיר.
בְּשָׁמִים זָהָרִי בְּרָקִים אֲדוּמִי-לֶהָבָה
שֶׁהַשָּׁאִירוּ בִּי קְסָמִים וְחִלּוּמוֹת.
אֲנִטוּמִית, הֵינּוּ מְשָׁלְמִים.

כריכת הספר "חזק מהשכחה"

השקת התרגום לעברית לספרו של נימר מורקוס: "חזק מהשכחה" תיערך ביום חמישי השבוע (14.3) בשעה 19:30 במועדון הגדה השמאלית בתל-אביב. התרגום העברי ראה אור 25 שנים לאחר שהספר פורסם לראשונה בערבית, ו-11 שנים לאחר מותו של המחבר, שנמנה עם המנהיגים הבולטים של מק"י וחד"ש.

מורקוס נולד ב-15 בפברואר 1930 בכפר יאסיף. כבר בנעוריו היה פעיל נגד האימפריאליזם הבריטי. בעת אסון הגירוש שפקד את עמו ב-1948, נמנה עם אלה שקראו לערביי הארץ להיאחזו בבתיהם ובאדמותיהם ולסרב להפוך פליטים. לאחר הקמת המדינה, עבד מורקוס כמורה. פעל נגד הממשל הצבאי שהוטל אז על האוכלוסייה הערבית. הוא הצטרף לשורות מק"י ב-1953, אך פוטר מעבודתו חמש שנים לאחר מכן. זאת בהוראת הממשלה שהפעילה את הש"ב כדי להתנכל למורים הקומוניסטים. מורקוס היה ממקימי סיעת המורים הדמוקרטים היהודית-ערבית בהסתדרות המורים.

פעילותו המפלגתית והציבורית של נימר מורקוס הייתה ענפה. בשנת 1972 נבחר לוועד המרכזי של מק"י, וכיהן בו במשך 27 שנים. בשנים 1990-1993 היה חבר הלשכה הפוליטית של מק"י. ב-1975 נבחר לוועד הארצי להגנת האדמות הערביות, והיה שותף להכנות לקראת שביתת יום האדמה הראשונה. ב-1977 היה ממייסדי חד"ש. בשנת 1978 נבחר לראשות המועצה המקומית כפר יאסיף, ושב וזכה באמון תושבי הכפר ארבע פעמים נוספות. בסך הכול מילא את

המחאה נגד המלחמה

אלה נועדו לחסל את הסיכוי להקמת מדינה פלסטינית. אל מול המהלכים האלה, על אומות העולם להציב עמדה פשוטה – מדינה פלסטינית היא צו השעה, ויש להכיר בריבונותה בגבולות הבינלאומיים המוסכמים של 4 ביוני 1967.

שותפות השלום היא קואליציה רחבה של עשרות ארגונים, תנועות, קבוצות ומפלגות, שהוקמה בתחילת השנה. ב-20 בינואר ארגנה את ההפגנה הראשונה נגד המלחמה בחיפה. כמו כן ערכה כנס ערבי-יהודי בהשתתפות רחבה בעיר טירה. בשבת האחרונה (9.3) הפגינו פעיליה באום אל-פחם. השותפות נרקמה על בסיס הסכמה בין מרכיביה על חמש מטרות: הסכם מיידי לסיום המלחמה; עסקת חילופין עכשיו - כולם תמורת כולם; קידום פתרון מדיני שיוביל לשלום כולל ויציב; עצירת הרדיפה הגזענית והפוליטית וקידום שוויון לאומי ואזרחי; וסוף להפקרת אוכלוסיות מוחלשות ומודרות - שהן הראשונות לשלם את מחיר המלחמה.

כנס שותפות השלום בנושא חופש הביטוי בצל המלחמה מתקיים היום (רביעי) בשעה 18:00 באברהם הוסטל בירושלים, בחוב הנביאים 67. בכנס משתתפים: מוחמד ברכה, יו"ר ועדת המעקב העליונה; ד"ר יהודית אופנהיימר, מנכ"לית עיר עמים; ד"ר שיקו בהר, קולקטיב מזרחי אזרחי; ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש); ד"ר מאיר ברוכין, ד"ר ורדה סעדה ודביר ורשבסקי מהארגון בני אברהם.

משותפות השלום נמסר: "במהלך המלחמה, בצד הכאב והשכול האיום, קול אנושי קרא לנהוג באחריות, להימנע מהסלמה ופעל להפסקת שפיכות הדמים, המלחמה, הכיבוש והדיכוי. בצל המלחמה, לא סופר המחיר הכבד שערכים ויהודים שילמו על ביטוי אותו קול. הפגנות נגד המלחמה נאסרו ברחבי הארץ, ביישובים ערביים ויהודיים כאחד. פעילים פוטרו מעבודתם או הורחקו מלימודיהם משום שהביעו סולידריות עם כאב של אזרחים. זה היה שילוב של הפעלת איומים, אלימות ושלילת חירויות".

"שום עם לא יכול להיות חופשי ובטוח כל עוד הוא כובש עם אחר. שלילת הזכויות הלאומיות מהפלסטינים היא מדיניות ממשלות ישראל כבר שנים רבות. מציאות נוראה זו התפוצצה בפנים של כולנו ב-7 באוקטובר 2023. הסוגיה הפלסטינית, אותה ניסו לקבור מאחורי גדרות הפרדה – חזרה למרכז הבמה", הוסיפו.

אקדמיה לשוויון, התארגנות של מאות מרצים מן השמאל בכל המוסדות להשכלה גבוהה, עורכת הערב (13.3) בשעה 20:30 מפגש חירום מקוון שבמרכזו הקריאה: "מסיוע הומניטרי לדרישות פוליטיות". במפגש משתתפים פרופ' עידן לנדו (אוניברסיטת תל-אביב), ההיסטוריון ד"ר דותן הלוי, ד"ר תמר מגידו וד"ר יעל ברדה (שתיהן מהאוניברסיטה העברית).

מחאות נגד המלחמה בחיפה ובתל אביב

ביום חמישי (14.3) בשעה 19:30 תתקיים בכיכר אמיל חביבי בחיפה הפגנה תחת הסיסמאות: "לעצור מיד את המלחמה", "כן לחילופי שבויים – כולם תמורת כולם" ו"די להרעבה". בשישי (15.3) יפגינו בתל-אביב פעילי שותפות השלום מול השגרירויות של ארה"ב ושל צרפת בדרישה להכרה במדינה הפלסטינית. ההפגנה תתחיל בשעה 12:00 מול שגרירויות צרפת (הרברט סמואל 112) ומשם יצעדו משתתפיה אל שגרירות ארצות-הברית (הירקון 71). ממארגני ההפגנה נמסר: "המשטרה מערימה קשיים על אישור הצעדה. אנחנו עושים כל מאמץ להבטיח את זכות המחאה, ואם לא יהיה מנוס נפנה לבג"ץ".

משותפות השלום נמסר: "ממשלת הימין עושה כל מאמץ כדי למנוע כל אפשרות להקמת מדינה פלסטינית. מלחמת ההחרבה בעזה, ההופכת את הרצועה למקום שלא ניתן לחיות בו; האלימות המתמשכת וגירוש הקהילות בגדה המערבית; והמהלכים לדה לגיטימציה של כל הנהגה פלסטינית – כל

תנועת מסרבות

שיחה עם סרבנית המצפון סופיה אור

הנמצאת בחופשה מהכלא

יום חמישי, 14.3, 18:00

גן הציפורים, פרדס חנה

חד"ש תל-אביב

ערב לזכרו של נימר מורקוס

לרגל השקת התרגום העברי לספרו

"חזק מהשכחה (מכתב לבתי)"

יום חמישי, 14.3, 19:30, אחד העם 70, ת"א

החזית הדמוקרטית לשלום ושוויון - חד"ש

אבלה על מותה של פעילת השלום ומגינת

זכויות האדם

תמר פלג-שריק

ומשתתפת בצער המשפחה

zoha.org.il

זו הדרך ברשתות החברתיות

וואטסאפ

טוויטר

פייסבוק

אינסטגרם

טלגרם

